

Gianrico Carofiglio

Ad occhi chiusi

ปิดตาสู้

จันริโค คาโรฟีลโย

เขียน

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ

แปล

อ่านฉิทาลี

Gianrico Carofiglio

Ad occhi chiusi

Copyright © 2003 by Gianrico Carofiglio

First Italian edition Sellerio editore Palermo

Thai translation copyright © 2024 by Nuntawan Chanprasert

All rights reserved

ปิดตาสู้อยู่

จันริโก คาโรฟีลโย เขียน

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์อ่านอิตาลี, กรุงเทพมหานคร

ธารน้ำริน อังคศุกรกุล ผู้จัดการสำนักพิมพ์

วีรพงษ์ สุนทรฉัตรวัฒน์ บรรณาธิการ

สุภัทวิณี ตระประดิษฐ์ พิสูจน์อักษร

วิลาวัณย์ โพธิ์ปี่ คุมเล่ม

เฉลิมพันธุ์ ปัญจมาพิรมย์ ออกแบบปก

www.readingitaly.store

E-Mail: info@readingitaly.it

Facebook / X / Instagram: ReadingItaly

พิมพ์ที่ บริษัทภาพพิมพ์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2567

ISBN 978-616-94447-5-6

ราคา 270 บาท

หนังสือเล่มนี้ได้รับเงินสนับสนุนในส่วนของโครงการแปลจากกระทรวงการต่างประเทศและความร่วมมือระหว่างประเทศของอิตาลี

Questo libro è stato tradotto grazie a un contributo per la traduzione assegnato dal Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale italiano.

ປັດຕາສູ້

ภาคแรก

ไม่มีใครเลิกสูบบุหรี่หรอก

อย่างมากที่สุดก็หยุดสูบไปพักหนึ่ง อาจหลายวัน หลายเดือน หลายปี แต่ไม่มีใครเลิกไปเลย บุหรี่คอยดักรอเราอยู่เสมอ บางครั้งก็โผล่มาตอนเราหลับฝัน อาจจะทำปีหรือสิบปีหลังจากที่เรา ‘เลิก’

ในฝันเรารู้สึกได้ถึงนิ้วที่สัมผัสกระดาษ ได้ยินเสียงนุ่ม ๆ น่าอ่อนใจเมื่อเราจับบุหรี่เคาะโต๊ะทำงาน รู้สึกถึงริมฝีปากที่สัมผัสกันกรองสีเหลืองอมน้ำตาล ได้ยินเสียงจุดไม้ขีดไฟและเห็นเปลวไฟสีเหลืองกับสีฟ้าอยู่ตรงฐาน

เรารู้สึกได้แม้กระทั่งแรงกระแทกในปอด และเห็นควันแผ่ตัวออกไปบนเอกสาร หนังสือ ถ้วยกาแฟ

ถึงตรงนี้เราก็คจะตื่น แล้วคิดว่าบุหรี่ยมวนเดียวจะเป็นไรไป น่าจะจุดสูบได้ เพราะเรายังมีซองที่เก็บไว้สำหรับเหตุฉุกเฉิน อยู่ในลิ้นชัก หรือตรงไหนสักแห่ง แต่แล้วเราก็จะบอกตัวเองว่าแบบนี้ไม่ได้นะ ถ้าสูบหนึ่งมวน ก็จะมีมวนต่อไปอีกเรื่อย ๆ บอกอย่างนี้บางทีก็ได้ผล บางทีก็ไม่ได้ผล แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ในช่วงเวลานั้นเราตระหนักว่า คำว่า ‘เลิกสูบบุหรี่’ เป็นแนวคิดในทางทฤษฎี ในทางปฏิบัติมันแตกต่างออกไป

ผมไม่สูบบุหรี่มาหลายเดือนแล้ว

ผมกำลังกลับจากสำนักงานอัยการหลังจากไปตรวจสอบเอกสารในสำนวนคดีอาญาคดีหนึ่งที่ผมต้องฟ้องคดีแพ่งด้วย ผมอยากแฉะร้านขายบุหรี่จะขาด ซื้อมันแรงๆ จุนๆ สักซอง อาจเป็นยี่ห้อเอ็มเอส แล้วก็สูบจนปอดทะลุ

คดีนี้ผมได้รับมอบหมายจากพ่อแม่ของเด็กผู้หญิงที่ถูกชายคนหนึ่งล่อลวงไปล่องละเมิดทางเพศ ชายคนนั้นไปที่หน้าโรงเรียน เรียกให้เด็กตามไป ทั้งคู่เข้าไปในโรงหนังประตูตึกเก่า หลังหนึ่ง การโรงหนังคนหนึ่งเห็นเหตุการณ์ จึงตามเข้าไปในตึก หลังนั้นด้วย ไอ้สัตว์ตัวนั้นกำลังเอาเป่ากางเกงดูหน้าเด็ก เธอหลับตา ไม่พูดอะไรสักคำ

การโรงร้องตะโกน ไอ้ระยำนั่นยกปกเสื้อบังหน้าแล้ววิ่งหนีไป วิธีเก่าๆ แต่ได้ผล เพราะการโรงเห็นหน้ามันไม่ชัด

เมื่อเด็กถูกซักถาม โดยนักจิตวิทยาหญิงมีอาชีพ ก็ปรากฏออกมาว่านั่นไม่ใช่ครั้งแรก หรือแม้แต่ครั้งที่สอง หรือที่สาม

ตำรวจปฏิบัติหน้าที่ได้ดีมาก สืบจนรู้ว่าไอ้คนโรคจิตนั้นเป็นใคร และแอบถ่ายรูปเขาได้ที่หน้าสำนักงานเทศบาลเมือง เขาเป็นข้าราชการตัวอย่าง เด็กจำเขาได้ เธอซึบรูปถ่ายด้วยอาการปากสั่น แล้วก็หันหน้าหนี

เมื่อตำรวจไปจับเขาก็พบรูปถ่ายจำนวนมาก ซึ่งเห็นแล้วชวนขวัญผวา

เป็นรูปถ่ายที่ผมเห็นเมื่อเช้านี้ในสำนวนคดี

ผมอยากต่อยหน้าใครสักคน หน้าไอ้สัตว์ตัวนั้น ถ้าทำได้

หรือไม่ก็ทนายความของเขาซึ่งเขียนว่า “คำบอกเล่าของเด็กคนนั้นเชื่อถือไม่ได้อย่างที่เห็นได้ชัด เพราะเกิดจากความคิดฟุ้งซ่านตามแบบผู้ที่อยู่ในวัยก่อนแรกรุ่นบางกลุ่ม” ผมอยากต่อหน้าเขาจริงๆ และอยากต่อหน้าบรรดาผู้พิพากษาของศาลอุทธรณ์ที่สังกัดบริเวณไอคนที่ เป็นโรคใคร่เด็กคนนั้นให้อยู่ภายในเคหสถานของเขา คำสั่งนั้นบอกว่า “เพื่อป้องกันการกระทำอันร้ายแรงเช่นในคดีนี้มีให้เกิดซ้ำ การจำกัดเสรีภาพส่วนบุคคลในรูปแบบที่ลดหย่อนเป็นการกักบริเวณให้อยู่ภายในเคหสถานถือว่าเพียงพอ”

ศาลวินิจฉัยถูกต้องแล้ว ถูกต้องตามหลักการ ผมรู้ ผมเป็นทนายความ ตัวผมเองก็ยืนยันหลักการนั้นหลายครั้งเพื่อลูกความของผม ซึ่งมีทั้งขโมย โจร พวกฉ้อโกง บุคคลล้มละลาย รวมทั้งพ่อค้ายาเสพติดบางคนด้วย

แต่ไม่มีผู้ร้ายข่มขืนเด็ก

อย่างไรก็เถอะ ผมอยากต่อหน้าใครสักคน

หรือสูบบุหรี่

หรือทำอะไรสักอย่างที่ไม่ใช่การกลับไปสำนักงาน

แต่ปรากฏว่าผมกลับสำนักงานและทำงานโดยไม่หยุดพัก แม้กระทั่งเพื่อกินอาหาร จนบ้ายแก่ๆ ผมถึงได้บอกเลขาว่า ผมมีเรื่องด่วนต้องทำ แล้วก็ไปร้านหนังสือ

ผมเดินวนอยู่ระหว่างชั้นหนังสือจนถึงเวลาร้านปิด และออกจากร้านเป็นคนสุดท้ายเมื่อร้านซักรีดประตูเหล็กม้วนลงมาครึ่งบานแล้ว พนักงานทุกคนเข้าแถวอยู่ข้างๆ เคาน์เตอร์จ่ายเงิน พวกเขามองผมอย่างไม่พอใจ

ผมกดกริ่งอะพาร์ตเมนต์ของมาร์เกริตาแล้วรอให้เธอเปิดประตู

ผมมีกุญแจ แต่ไม่เคยใช้เลย เธอเองก็ทำแบบนี้กับอะพาร์ตเมนต์ของผมซึ่งอยู่ถัดลงไปสองชั้นล่าง

ต่างคนต่างยังมีอะพาร์ตเมนต์ของตัวเอง หนังสือโปสเตอร์ แผ่นเสียง และอื่นๆ ทำให้อะพาร์ตเมนต์เล็กๆ ของผมรกรุงรัง อะพาร์ตเมนต์ของเธออยู่บนยอดตึก กว้างขวางสวย และมีระเบียบ แต่ไม่ใช่ระเบียบจัด เป็นระเบียบแบบคนที่คุมสถานการณ์ได้สบายๆ และระหว่างเราสองคน คนคุมคือเธอ ซึ่งก็ดีแล้วสำหรับผม

อย่างเดียวกับที่เปลี่ยนแปลงไปภายในอะพาร์ตเมนต์ของเธอ เราซื้อเตียงใหญ่ที่สุดเท่าที่หาได้ แล้วเอาไปตั้งในห้องนอนของเธอ และผมก็ยึดมุมหนึ่งของตู้เสื้อผ้าเพื่อวางข้าวของของผม นิดหน่อย แล้วก็ยึดชั้นวางของในห้องน้ำหนึ่งชั้น แค่นั้น

บ่อยครั้งผมจะนอนที่อะพาร์ตเมนต์ของเธอ แต่ไม่ได้นอนเป็นประจำ บางครั้งผมอยากดูทีวีจอนดึก ซึ่งก็เว้นช่วงห่างขึ้นเรื่อย ๆ บางครั้งผมอยากอ่านหนังสือยามดึก บางครั้งก็เป็นเธอที่อยากนอนคนเดียวโดยไม่มีใครอยู่ใกล้ ๆ บางครั้งคนใดคนหนึ่งออกไปเที่ยวกับเพื่อน บางครั้งเธอต้องเดินทางไปเรื่องงาน ผมจึงอยู่อะพาร์ตเมนต์ของผม เวลาเธอไม่อยู่ผมไม่เคยเข้าไปในอะพาร์ตเมนต์ของเธอเลย แต่ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากที่เธอออกเดินทางไปผมก็คิดถึงเธอแล้ว

ผมกดกริ่งอีกครั้งขณะที่ประตูเปิดพอดี

“หยุดหงิดมาเหรอ”

“หูหนวกเหรอ”

“ถ้าคุณอยากจะงดอาหารก็แค่บอกมา ไม่เห็นจำเป็นต้องเล่นลั่นหรืออ้อมค้อม”

ผมไม่ได้อยากจะงดอาหารเสียหน่อย ได้กลิ่นหอมของอาหารที่ทำเสร็จโชยมาจากข้างใน ผมยกมือขึ้นระดับหน้าอก โข้วฝ่ามือเป็นเชิงขอมแพ้ แล้วเดินแทรกไปตรงกลางระหว่างตัวเธอกับกรอบประตู

“ฉันเคยบอกคุณแล้วนะว่าเข้ามาได้เลย”

“ผมซื้อหนังสือมาให้คุณ”

เธอมองมือผมซึ่งว่างเปล่า ผมเลยหยิบถุงของร้านหนังสือ